

Nr 509

Av herr Bengtson m. fl., om ändring i stadgan om ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande.

(Lika lydande med motion nr 643 i Andra kammaren)

Arvodet till ledamot av riksdagen utgår nu med olika belopp till olika ledamöter. En del ledamöter, som åtnjuter viss pension, får nämligen vidkännas avdrag å arvodet motsvarande del av pensionen, medan andra, som har pension av annat slag, utfår hela arvodet.

Enligt 1 § 3 mom. stadgan om ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande skall riksdagsman, som fyllt 65 år och som uppstår tilläggs-pension jämlikt lagen om allmän försäkring eller egenpension på grund av anställning i allmän tjänst, vidkännas avdrag å utgående arvode med det bruttobelopp, basbelopp eller motsvarande belopp som för pensionen är tillämpligt, dock högst med hälften av nämnda arvode. Bestämmelsen tillkom 1962 och började tillämpas den 1 januari 1963.

Med anledning av motioner till 1966 års riksdag om översyn av reglerna rörande riksdagsledamöternas arvoden och traktamenten uttalade konstitutionsutskottet (bet. nr 42 år 1966) att ersättningsstadgans tekniska konstruktion vore förtjänt att överses i ett sammanhang samt att riksdagens förvaltningskontor borde ta initiativ till önskvärda ändringar.

I april 1967 uppdrog förvaltningskontoret åt byråchefen i statens personalpensionsverk Marianne Sjönell att medverka som expert vid översyn av bestämmelsen om samordning mellan riksdagsarvode och pension. I en promemoria av den 10 oktober 1967 har byråchefen Sjönell förklarat bl. a. att det från principiella synpunkter kan ifrågasättas om riksdagsmannaarvodets storlek över huvud taget bör påverkas av samtidigt utgående pension samt att man vid utformningen av den ifrågavarande bestämmelsen enligt hennes mening dragit alltför stora paralleller mellan riksdagsmän och statstjänstemän. Reduktionsregeln överensstämmer ej heller med den uppfattning som riksdagen gav uttryck åt år 1959, nämligen att riksdagsarvode ej borde differentieras med hänsyn till inkomst från annat håll. Inkomstens karaktär av lön eller pension bör rimligen icke ha betydelse därvidlag. Promemorian utmynnar i att förslag bör framläggas för riksdagen om upphävande av ersättningstadgans 1 § 3 mom. Om så sker, blir arvodet åter lika för alla ledamöter.

För närvarande synes ärendet vila i avvaktan på en allmän översyn av

ersättningsstadgan i dess helhet. Emellertid kommer enligt tillgängliga uppgifter en sådan översyn inte att göras förrän i samband med övergången till enkammarriksdag. En stadgeändring i enlighet med vad som förordas i ovannämnda PM framstår emellertid som från rättvisesynpunkt angelägen och synes utan olägenhet kunna genomföras separat.

Under åberopande av det ovan anförda hemställer vi,

att riksdagen måtte besluta, att 1 § 3 mom. stadgan om ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande skall upphöra att gälla.

Stockholm den 26 januari 1968

Torsten Bengtson (cp) Thorbjörn Fälldin (cp) Bo Skårman (fp)
Gudmund Ernulf (fp) Gunnar HübINETTE (h) Per Blomquist (h)